1893 80 років 1973 Служби Народові

СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 26. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 8-го ЛЮТОГО 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK FRIDAY, FEBRUARY 8, 1974 No. 26. VOL. LXXXI.

Сенат відклав ратифікацію Конвенції про народовбивство

Вашингтон. — У висліді плянованої опозиції з боку групи сенаторів під проводом сенатора Сема Ервіна, відомого голови сенатської вотергейтської комісії, Сенат не міг проголосувати щодо ратифікації Конвенції про народовбивство. Намагання припинити опозицію, що виявилася у безупинному виголошуванні промов („філібастерінг"), не увінчалися успіхом, бо внесок припинити дискусію не дістав вимаганої більшости двох третіх голосів. Внескодавці і прихильники внеску заповіли поновити заходи в наступному році. Опоненти аргументували свою негативну поставу тим, що ратифікація Конвенції про народовбивство є однозначна з резиґнацією з державної суверенности у питанні міжнародних злочинів. На базі Конвенції Міжнародний суд може уневажнити рішення Насвищого суду ЗСА. Як відомо, Конвенція була прийнята Генеральною Асамблеєю ОН 9-го грудня 1948 року і її досі ратифікували 78 держав, в тому СССР, УССР і БССР.

Оборонний бюджет не є надмірний — твердить секретар оборони Шлесінджер

Вашингтон. — Секретар оборони Джеймс Шлесінджер, виступаючи перед Сенатською комісією для справ збройних сил, заявив, що 85,8-більйоновий оборонний бюджет, запропонований у понеділок, 4-го лютого, президентом Ніксоном, не є надмірний, бо Америка взяла на себе обов'язок обороняти свободу та вдержати мілітарний балянс у світі. В той самий час, сказав Шлесінджер, ЗСА хочуть прийти до порозуміння зі Совєтським Союзом і комуністичним Китаєм, а це можна доконати тільки тоді, коли американці реалістично дивитимуться на ситуацію в світі, а не наївно вірити „в близьку й неминучу досконалість людства". Шлесінджер в цім виступі не наголошував зростаючу мілітарну силу Совєтського Союзу, але деякі члени цієї комісії, які опісля говорили з кореспондентами, заявили, що самі здають собі справу з цієї загрози для безпеки Америки.

В Торонті створено Дослідчий Інститут

Торонто. — Як повідомляє „Новий Шлях" з 2-го лютого ц. р. в Торонті група молодих Українських професіоналістів створила Дослідчий Інститут Україніки. Ціль Інституту зводиться до дослідчої, видавничої та інформативної праці серед не-українського світу в ділянці українсько-канадіяни, її розгалужень на українську діяспору, а також в ділянках української проблематики взагалі в різних її аспектах. Для більш ефективної праці, Інститут користується засобами дослідчо-інформативної бібліотеки Українського Культурного Центру, яка під сучасну пору є в стані повної переорганізації на професійній базі. В короткому часі бібліотека буде мати одну з найбільш коплетних колекцій матеріялів з українсько-канадіяни, як і теж публікованої літератури з українського самвидаву і видань спорідненого характеру. Інститут плянує видати в зимовому кварталі 1974 р. перше число свого бюлетеню. З нагоди 25-річчя проголошення „Універсальної деклярації прав людини". ДІУ видав збірник документів про концтабори СССР за редакцією мґра Юрія Шимка „For this I was born".

КУК інтервеніює

Вінніпеґ (КУК). — 31 січня 1974 р. Централя Комітету Українців Канади переслала до Канадійської Комісії Радія і Телевізії (СРТС) свої застереження і вимоги відносно поширення існуючих багатокультурних програм і відносно започаткування в найближчому часі програм в українській мові на радіо і телевізії СіБіСі. Ця формальна інтервенція Централі КУК буде представлена окремою делеґацією КУК на публічному переслуханні, що відбудеться в Оттаві 18-го лютого ц. р. в справі відновлення ліцензії для СіБіСі, державної централі радієвих і телевізійних пересилань Канади.

Стефан Шкафаровський мав свій концерт в Карнеґі Голл

Ню Йорк. — У неділю, 3-го лютого, в славній Карнеґі Рісайтел Голл відбувся самостійний концерт молодого українського співака, 17-річного баса Стефана Шкафаровського. Співакові акомпаньював його вчитель сольоспіву проф. Євген Крахно. Перед слухачами, які виповнили залю, молодий бас відспівав 11 творів таких світових і українських композиторів, як Кальдара, Монтеверді, Дюранте, Бетговен, Шуберт, Моцарт, Остерський, Булацьків, Косенко, Степовий та Верді, а також три українські народні пісні та одну німецьку. Виконання кожної точки програми публіка вітала ентузіястично аплявзами та змусила Стефана Шкафаровського проспівати „на біс" ще дві пісні.

Стефан Шкафаровський

Самостійний концерт у Карнеґі Рісайтел Голл не був першим публічним виступом Стефана Шкафаровського. Він вже раніше виступав, як соліст, на оселі СУМА в Елленвілі, у Літературно - Мистецькому Клюбі в Ню Йорку, на багатьох українських імпрезах в Йонкерсі, Н. Й., де проживає, а в неділю, 27-го січня, виступав на Святі Державности в Джерзі Сиґі. Крім того, брав участь у концерті з нагоди 100-річчя існування міста Йонкерс і в добродійнім концерті, прихід з якого був призначений для недорозвинених дітей.

Стефан Шкафаровський студіює в провідних викладачів сольоспіву: оперової співачки Клявдії Таранової (оперова кляса) та викладача італійського „бель канто" проф. Євгена Крахна (кляса постановки голосу). Талановитий молодий співак є членом СУМА та ТУСМ-у, а разом із своїми батьками належить до 8-го Відділу УНСоюзу в Йонкерсі.

Юридична Комісія Палати Репрезентантів одержала право видавати Президентові формальні виклики

Вашингтон. — У середу, 6-го лютого, Палата Репрезентантів, голосами 410 проти 4-ох, надала Юридичній комісії конституційне право розглядати можливості формального обвинувачення („імпічмент") президента Ніксона, включно з правом видавати президентові Ніксонові формальні виклики („сапінас") свідчити перед цією комісією, а також право вимагати від нього передачі різного роду документів, потрібних для цього слідства. Це тільки другий раз в історії Америки, що Палата Репрезентантів рішила надати такі повновласті своїй Юридичній комісії. У 1867-му році Палата проголосувала, щоб Юридична комісія мала право розглядати можливості формального обвинувачення президента Ендру Джонсона. Після голосування Палатою, конґресмен Родіно, голова Юридичної комісії, заявив, що формальні виклики („сапінас") будуть передані президентові Ніксонові тільки тоді, коли комісія вважатиме, що його свідчення буде конечним для осягнення „справедливого рішення" в справі „імпічменту". Родіно запевнив, що розсліджування можливостей формального обвинувачення Президента матиме „безпартійний характер". Він сказав, що право видавати Президентові формальні виклики базоване на Конституції ЗСА й тому не треба буде звертатися до суду, щоб змусив президента Ніксона підчинитися цим викликам. Коментатори зазначують, що таке велике число конґресменів голосувало за наданням цих повновластей Юридичній комісії не тому, що всі хочуть „імпічменту" президента Ніксона, а тому, що й найбільші прихильники Президента хочуть, щоб ця справа була нарешті закінчена. Прихильники президента Ніксона в Конґресі певні, що слідство Юридичної комісії докаже, що нема жадних підстав формально обвинувачувати Президента. Коментатори твердять, що власне тому всі республіканські конґресмени, крім 4-ох, голосували за надання цих повновластей Юридичній комісії.

Суддя підписав формальний виклик для Президента свідчити на суді

Лос Анджелес, Каліфорнія. — Каліфорнійський стейтовий суддя Гордон Рінґер у понеділок, 4-го лютого, підписав формальний виклик („сапіна") для президента Ніксона свідчити на суді трьох колишніх дорадників Білого Дому, поставлених в стан обвинувачення за влом до канцелярії психіятра, який лікував Даніела Еллсберґа, викрадача так званих „Пентаґонських документів". Цей виклик, разом із двома чеками на покриття коштів подорожі Президента до Каліфорнії та назад до Вашинґтону, був у вівторок, 5-го лютого пересланий суддею Рінґером до Вищого Суду у Вашинґтоні. Вищий Суд мав передати цей виклик президентові Ніксонові, який, згідно з законом, може оспорювати його в цьому суді. Вищий Суд може вимагати від Президента, щоб підчинився цьому виклику, або Суд може цей виклик відкинути. Білий Дім вже раніше заявив, що з „конституційних причин" президент Ніксон відмовиться особисто свідчити на цій судовій розправі, яка відбуватиметься в Лос Анджелесі. Адвокати Джона Ерліхмена, Дейвиди Янґа та Ґордона Лидді повідомили, що на випадок відмови президента Ніксона свідчити в суді вони погодяться, щоб президент Ніксон тільки відповів на деякі питання, які були б передані йому на письмі.

Даніель Одубер Куірос обраний на президента Костаріки

Сан Хозе, Костаріка. — Даніель Одубер Куірос, кандидат Національної Партії Визволення, був обраний на пост президента Костаріки. Голосування в цій центральноамериканській державі відбулося в неділю, 3-го лютого, але підрахування голосів тривало кілька днів. Перемога Даніела Одубера означає, що Костаріка, одна з кількох латинськоамериканських країн в яких ще існує демократичний державний устрій, надалі матиме уряд ліберального напряму. Найближчим суперником Даніеля Одубера був Фернандо Трехос Ескалянте, кандидат Національної Партії Об'єднання, який здобув коло 30 відсотків голосів. Даніель Одубер одержав коло 43 відсотки голосів, але його партія не здобула більшости в Конґресі. Факт, що Конґрес буде контрольований опозиційними партіями, може створити трудноці для Одубера, але коментатори зазначують, що він є дуже добрим і спритним політиком.

В Асторії відбудеться концерт коляд, пісень і танків

Асторія. — Парохіяльна Рада української католицької церкви Чесного Хреста в Асторії влаштовує тут в неділю, 10-го лютого 1974 р. о год. 4-ій по полудні в авдиторії Брайєнт Гайскул при 31-ій Евені і 48-ій вулиці (найкраще доїжджати підземкою IND, поїзд GG до 46-ої вулиці) — великий концерт коляд, пісень і танків, присвячений роковинам Української Незалежности. У програмі візьмуть участь 5 мистецьких ансамблів біля 200 осіб: хор церкви Чесного Хреста в Асторії під диригентурою Осипа Длябоги, хор церкви св. Володимира з Гемстеду — диригент Степан Марусевич, український танцювальний ансамбль під керівництвом Елейн Оприско. Святочне слово виголосить адв. Іван Флис, конферансьє Володимир Гентиш. Дохід з концерту призначений для віднови парафіяльного будинку, яким користується школа українознавства, деякі молодечі організації і всі інші суспільно - громадські установи.

РІЧНИЦЯ НАРОДИН ПАТРІЯРХА ЙОСИФА В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Хор ім. Митрополита Андрея Шептицького в Ню Йорку під диригентурою Адріяна Бриттана влаштовує в неділю, 17-го лютого ц. р. о год. 5-ій по полудні в авдиторії школи св. Юрія в Ню Йорку — концерт, присвячений річниці народин Блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого. Організатори запрошують до участи українське громадянство Ню Йорку й околиці.

Кіссінджер перестерігає арабів щодо ембарґа на експорт нафти

Вашинґтон. — Державний секретар Генрі Кіссінджер у середу, 6-го лютого, заявив, що Америці дано до зрозуміння, що арабські держави знесуть своє ембарґо на експорт нафти, але цього не зробили. Тому ЗСА, сказав Кіссінджер, змушені вважати продовження ембарґа за шантаж. Промовляючи на спільному полуденку Гарвардського, Єйльського та Принстонського клюбів, Кіссінджер заявив, що ця діяльність арабських держав матиме „вплив на наше наставлення при здійснюванні нашої політики". Кіссінджер не уточнював, який саме вплив матиме продовження ембарґо, але речники Державного Департаменту натякнули, що Америка може відмовитися продовжувати свою ролю посередника в мирових переговорах між Ізраїлем і арабами. Заява Кіссінджера підтвердила вістки з Близького Сходу, що вигляди на знесення ембарґо не такі добрі, як думав Уряд. Як відомо, у цьогорічному своєму Посланні про Стан Унії, виголошенім 30-го січня, президент Ніксон заявив, що у висліді його особистих заходів відбудеться конференція арабських держав - продуцентів нафти, яка напевно рішить знести це ембарґо, враховуючи конструктивні заходи ЗСА щодо досягнення справедливого миру на Близькому Сході. Подібно висловився минулого тижня й сам Кіссінджер. Але від того часу ситуація змінилася, бо Саудівська Арабія та Кувейт, головні продуценти нафти, заявили, що ембарґо не буде знесене, поки між Сирією та Ізраїлем не буде підписана угода щодо взаємного відтягнення військ.

У своїй промові під час спільного полуденку Кіссінджер також заторкнув інші аспекти енерґетичної кризи, яка охоплює майже всі країни світу. Він старався запевнити країни, які є продуцентами нафти, що скликання президентом Ніксоном міжнародної конференції країн - відбирачів не має на меті довести до конфронтації між країнами - продуцентами та країнами - відбирачами. Як відомо, ця конференція має розпочатися у Вашинґтоні, 11-го лютого. Державний секретар заявив, що Уряд ЗСА також плянує скликати конференцію представників країн-продуцентів і нафтових компаній, а опісля ще одну конференцію, на якій країни - продуценти та країни-відбирачі могли б спільно старатися розв'язати світову енерґетичну кризу.

„Культурна революція" в Китаю посилюється

Гонґ Конґ. — Головним гаслом, під яким розгортається на просторах Китаю друга „культурна революція", що має повністю „дискредитувати" кол. китайського комуністичного генерала і сподіваного наслідника Мао Тсе-тунґа Лін Піяо та старинного китайського філософа Конфуція, — є „нищення", бо, мовляв, „без знищення не можна будувати". Це гасло є темою редакційних статтей у китайських комуністичних газетах і його почали розв'язувати на публічних зборах населення, підготовляючи його до акції. В партійному теоретичному журналі „Гунґ Чі" говориться також про конечність боротися з усім „чужим" в країні, що ідентифікується з активним поборюванням всяких іноземних впливів, а зокрема культурних впливів зі зовні на китайське суспільство.

Про „Мао Тсе-тунґа без ґриму" пишуть у Москві

Москва. — На сторінках московської „Литературной газети" з 30 січня Борис Кримов опублікував майже повносторінковий огляд „щоденника" зв'язкового Комінтерну при Китайській Комуністичній Партії Петра П. Владимірова, який перебував в Китаю в 1942 - 1945 роках і був особисто знайомий з Мао Тсе-тунґом і з ним близько співпрацював. Попри цю свою функцію він виконував, як пише Кримов, працю воєнного кореспондента ТАСС. Згідно з твердженням Кримова, Владиміров був „свідком жорстокої, кривавої боротьби Мао Тсе-тунґа за встановлення неподільної особистої контролі над партією, особистої влади. День за днем записував він (Владиміров) у свій щоденник факти самоволі, терору, зради, боягузства". Кримов твердить, що „антисовєтизм" Мао Тсе-тунґа не випадковий, а є продуктом його „виховання в дусі великоханського шовінізму". Коли ж йдеться про характеристику Мао, то — якщо вірити Владимірову - Кримову — „Мао у всьому брехлива людина — і в „дрібницях, і у великому". Він вміє „сипати порох у вічі" своїм нібито „демократизмом", „скромністю", „близкістю до народу у щоденній поведінці" тощо. Він не гидує вбивствами політичних, чи особистих противників, а „отруя — улюблений засіб розправи у прихильників Мао Тсе-тунґа". Він також честилюбивий і владолюбний і для заспокоєння своїх особистих амбіцій він готовий на найгидкіші вчинки, включно зі зрадою приятилів і союзників.

В такому тоні написана уся довга стаття Кримова. Таким щодо свого змісту є і щоденник П. Владимірова „Спеціяльний район Китаю. 1942 - 1945". В загальному контексті совєтсько - китайського „діялогу" на сучасному етапі поява цього „щоденника" і цього „огляду" — має свою особливу вимову.

Український Вільний Університет перенісся до власних приміщень

Мюнхен. — Як повідомляють з Мюнхену, Український Вільний Університет перебрав уже на власність куплений будинок. Просторий з 35-ма кімнатами, дім положений в центрі Мюнхену, з невеликим власним парком, злученим з надбережною алеєю над рікою Ізар, має простору терасу та є у відносно доброму стані. Деякі кімнати потрібно ще пристосувати до потреб і праці університету, зокрема бібліотеки, але в порівнянні зі старим будинком УВУ, який мав тільки 14 кімнат, будинок цей є дуже вигідний для праці УВУ. В будинку знайдуть своє приміщення також Наукове Товариство ім. Шевченка й Український Технічно-Господарський Інститут.

„АРХІПЕЛАҐ ҐУЛАҐ" Є „ВАЖКИМ УДАРОМ" ПО СТАЛІНІЗМОВІ І НЕО-СТАЛІНІСТАХ — ЗАЯВИВ РОЙ МЕДВЕДЄВ

Москва. — Серед усіх тих, які в СССР зважилися виступити в обороні А. Солженіцина та його найновішого твору „Архіпелаґ ҐУЛаґ", на окрему увагу заслуговує становище совєтського історика-дисидента, який спеціалізувався у студіях сталінської доби в СССР, Роя Медведєва. Хоч ідеологічно Медведєв не згоджується з Солженіциним, заступаючи виразно марксистські, чи навіть марксистсько-ленінські позиції, він все таки у своєму більшому есеї, поширеному в Москві, рішуче опрокинув офіційні совєтські закиди, мовляв, твір Солженіцина побудований на суцільній неправді і що Солженіцин представив підсовєтську дійсність у кривому дзеркалі. Рой Медведєв стверджує, що у творі Солженіцина є деякі неточності, але ці неточності в ніякому випадку не применшують ваги цього твору, який з незвичайною глибиною і правдомовністю розкриває злочинність і страхіття сталінської доби в СССР. За словами Медведєва, книжка Солженіцина „переповнена жахливими фактами... Вона є конкретним описом незвичайної і трагічної долі сотень людей, що однак, було типовим для декад минулого... Під цим оглядом, здається мені, нічого не можна порівняти ані в російській, ні у світовій літературі з книжкою Солженіцина".

Критикуючи офіційне становище совєтської преси щодо Солженіцина і його нового твору, Медведєв підкреслює, що він не може прийняти окремих оцінок і висновків Солженіцина, але відзначує водночас, що мусить „твердо заявити, що всі основні факти подані у цій книжці, і всі подробиці про життя і катування в'язнів від хвилини їхнього арешту до їхньої смерти (а у рідкісних випадках до моменту, коли їх звільнювано) є цілком автентичні". Медведєв оспорює деякі числа, що їх згадує Солженіцин, як, наприклад, щодо числа селян, яких совєтський режим виселив в час колективізації. Цю свою критичну заввагу Медведєв кваліфікує відразу, заявляючи, що „коли ми додамо до цих жертв також селян, які померли з голоду в 1932-33 роках (в самій тільки Україні не менше як між три до чотири мільйони людей померло), тоді одержимо число вище від того, що його подає Солженіцин".

Р. Медведєв опрокидає також закиди, мовляв, Солженіцин обороняє Власова і гітлерівських нацистських колябороантів. Все це „свідоме і злоумисне викривлення правди" — заявляє Медведєв, бо ніде у своєму творі Солженіцин не боронить нацистських колябороантів, хоч цілком правильно оцінює Власова і його групу як своєрідну закономірність доби. Засудження важких і трагічних у своїх наслідках помилок Сталіна є, як твердить Медведєв, правильне і оправдане, як і правильним є його намагання бачити сталінську добу і сталінський терор як логічний розвиток революційного періоду в загальному. Книжка Солженіцина в оцінці Медведєва є „могутнім ударом" по сталінізмові і по нео-сталінізмові вже сучасної доби. Медведєв не згоджується з неґативною оцінкою політики і доби Леніна, який хоч і мав недоліки, але „в загальній сумі діяльність якого була позитивна". Медведєв відкидає комплекс ідей Солженіцина, зокрема його міркування на тему „морального проводу", який мав би спиратися на релігії, а не на політичній доктрині. Коли А. Солженіцин боронить релігії і її ролі в суспільному житті, то Медведєв твердить, що „для переважаючої більшости совєтського населення релігія не є вже більше і не може бути правдою. Молоді люди 20-го століття ледве чи знаходять напрямні у вірі в Бога. Мені не надто подобаються ці ідеали Солженіцина. Я є глибоко переконаний, що для передбаченого майбутнього наше суспільство повинно бути побудоване на поєднанні соціялізму і демократії і що зокрема розвиток марксизму і наукового комунізму уможливить побудувати найсправедливіше людське суспільство". Ці питання повинні бути, заявляє Медведєв, предметом дискусії і кожний, хто боронить таких чи інших своїх поглядів, заслуговує на пошану і зрозуміння. Це в першій мірі стосується Солженіцина і його творчости та його ідеології.

Історію Української Дивізії видано німецькою мовою п. н. „Вони прагнули свободи"

Доргейм, Г., Західня Німеччина. — В місцевому видавництві ПОДЗУН появилася німецькою мовою п. н. „Вони прагнули свободи" праця начальника штабу Української Дивізії „Галичина" майора Вольфа — Дітріха Гайке про історію цієї Дивізії в 1943 - 1945 роках. Автор праці насвітлює в ній із становища штабового старшини історію формування і бойових дій у згаданих роках, як також подає огляд здійснюваного в Дивізії вишколу, її внутрішнього життя та взаємин з німецькою владою. Попереджена книжка передмовою автора та листом невідомої українки з жовтня 1943 року до жінки високого німецького урядовця в Галичині. В дальшому у дванадцяти розділах майор Гайке насвітлює окремі етапи і періоди творення й дій Дивізії, характеризуючи при цьому політику німецького командування і його помилки при творенні, вишколі і боях Дивізії. Два розділи присвячені славній битві Дивізії під Бродами в червні - липні 1944 року. В додатках до книжки подані наказ про створення Дивізії і схеми її організації. Головним мотивом усієї праці є її назва „Вони прагнули свободи". Видана тепер німецькою мовою праця майора В. Д. Гайке була опублікована вперше в перекладі на українську мову 1970 року п. н. „Українська Дивізія „Галичина" в Записках Наукового Товариства ім. Шевченка, як їх том 188, заходами й у видавництві Братства кол. вояків 1-ої Української Дивізії УНА. Появилася вона тоді з передмовою проф. Володимира Кубійовича, провідника Українського Центрального Комітету в часі творення Дивізії. Набувати німецьке видання праці майора W. D. Heike п. н. „Sie Wollten die Freiheit" можна тепер у видавництві PODZUN - Verlag, 6364 Dorheim 9, West Germany, Europe. Ціна 28.00 німецьких марок.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Ліквідація символу

Починаючи ще з 1918 року, протягом уже понад 50 років і зокрема в останніх трьох десятиріччях, кардинал Иосиф Міндсенті був символом непримиренности католицької у своїй основі Угорщини у ставленні до комунізму і до встановленої збройними силами Москви комуністичної системи в тій країні. Переслідуваний за короткотривалого комуністичного режиму Бели Куна в 1918-1919 роках, кардинал Міндсенті був ув'язнений 30 років пізніше, 1949 року, й засуджений комуністичним судом на досмертну тюрму. Звільнений з ув'язнення в 1956 році під час угорського повстання, перебував 15 років на добровільному вигнанні у приміщеннях американської амбасади у Будапешті. За увесь той час кардинал Міндсенті не пішов на ніякі поступки комуністичному режимові в його намаганнях підчинити собі повністю чи хоч би формально Католицьку Церкву на Угорщині. Погодившись після довгих наполягань виїхати з Угорщини, обрав собі за місце перебування не ватиканські палати, але одну з угорських парафій в австрійському Відні, затримуючи водночас титул примаса — тобто голови — Католицької Церкви Угорщини.

Високий престиж і пошану не тільки в католицькому, але й у всьому християнському світі здобув собі кардинал Иосиф Міндсенті своєю принциповістю у ставленні до комуністичної ідеології й системи, своєю непримиренністю до політики кожночасних комуністичних режимів і своїм мучеництвом за Христову віру і Церкву. Тому ж не тільки формально, на випадок безкоролів'я чи й безреґентури на Угорщині, але й фактично в очах угорського народу він був його вождем і володарем.

Сьогодні цей символ зліквідовано. Зліквідував його сам католицький Ватикан, погодившися після довгих переговорів з угорським комуністичним режимом відставити кардинала Міндсенті у стан спочинку і позбавити його титулу примаса Угорщини за ціну обіцяних покищо тільки концесій для угорської Католицької Церкви, головним чином адміністративних полегш для католицьких ієрархій і парафій і права на ведення навчання релігії по школах. Щоб затерти враження цього кроку, проголошено дипломатичний лист Папи Павла УІ з висловами любови, пошани й апостольського благовоління у відношенні до кардинала Иосифа Міндсенті і з пригадкою про його мучеництво — тернову корону, що її кардиналові довелося нести за свою відданість і любов до Церкви. Сам же Кардинал формально не зрезиґнував, погоджуючися тільки — щоб не робити труднощів Ватиканові і папі Павлові УІ в їх переговорах з Будапештом піти у відставку із титулярного становища архиєпископа Естерґому.

Знаючи рішучу непримиренність діючих під диктатом Москви комуністичних режимів в їх ставленні до Христової Віри і Церкви, і їх віроломність у дотримуванні договорів, треба сумніватися, чи відсунення кардинала Міндсенті дасть ті користі вольности, що на них Ватикан покладає свої надії. Ліквідація символу може стати початком посиленої ліквідації католицтва на Угорщині.

Дві мірки

У „Литературной газете" з 30 січня заторкнено питання занечищування російської мови чужими словами, головно в ділянці науково - технічній. Автор статті переконливими арґументами боронить засади чистоти російської мови, стверджуючи, що при наявнім багатстві мови немає ніякої справжньої потреби в тому, щоб користуватися в літературі і в щоденній розговірній мові чужими словами і термінами. Інформуючи про незадовільну ситуацію на мовному російському відтинку під сучасну пору, автор пропонує, щоб компетентні чинники над цим негайно застановилися і поробили заходи з метою не тільки припинити насичування російської мови запозиченими словами, а й очистити мову з уже запозичених слів.

Ця стаття мусить викликати ряд рефлексій в читача-українця, чи читача іншої національности в СССР. Справа в тому, що в той час, коли на сторінках російськомовної совєтської преси підносяться голоси за чистоту російської мови, коли обороняється засаду чистоти мови і звільнення її від засмічування чужими словами, офіційні совєтські російські чинники на теренах неросійських народів здійснюють політику насильної русифікації національних мов цих народів, або інакше засмічування цих мов російськими словами і зворотами. Не є ніякою таємницею факт, що згідно з офіційною настановою державно - партійних чинників в Москві в цілому СССР проходить процес „наближування" національних мов до мови російської, що само по собі унеможливлює зберегти того роду чистоту цих мов, яку пропонується і вимагається для російської мови.

Русифікація національних мов проходить у початкових і середніх школах СССР, а з високих шкіл окремих республік, зокрема Української ССР, усунено вживання національних мов, накидаючи всім російську мову. Далі русифікація відбувається через обмосковлювання лексикону національних мов, зокрема в ділянках науки і техніки. Коли говорити про українську мову в УССР, то ось декілька навмання вибраних прикладів з в третє вже перевиданого чомусь на еміґрації словника Подвезька, який перенасичений москалізмами, у якому такі українські слова, як: бенкет, катеринка, затока, забороло, кітва, риска, толок, цегельня, забезпечення, нурець замінено російськими: банкет, шарманка, бухта, забрало, якор, тире, поршень, цегельний завод, страхування, водолаз. Таких прикладів можна б наводити безліч і всі вони свідчать про плянове занечищування русизмами української мови.

Стаття в „Литературной газете" ще тільки зайвий раз потверджує забріханість комуно - московської системи, яка на словах і папері деклямує про „рівноправність", а на ділі практикує московський шовінізм та народовбивчу політику у відношенні до всіх неросійських народів, зокрема українського.

В сімох стейтах ЗСА поширюється грипа

Атлянта. — Національна централя для поборення заразливих хворіб інформує, що в сімох стейтах ЗСА сильно поширилася хвороба грипи. Найбільш загроженими стейтами є Джорджія, Іллінойс, Айова, Мічіґен Міннесота, Оклагома і Вісконсин. В повідомленні говориться, що грипа має покищо лагідний перебіг, однак лікарі заохочують, особливо людей старшого віку і хворих на серце та легені, щоб вони щепилися проти тієї хвороби, яка в першу чергу атакує ці категорії людей. Щеплення забезпечує людей на протяг 6-8 місяців, хоч, як говориться в повідомленні, у Франції почали щепити нововинайденим ліком, тривалість дії, якого обчислюють на 5 років.

П. Ф.

МЕЖА ХРИСТИЯНСЬКОМУ МИЛОСЕРДЮ

„Бог єсть любов". „Любіть ворогів ваших". В листі до коринтян апостол Павло написав цілий гимн для любови між людьми, любови, що не вимагає подяки. „Хоч би я заговорив людськими і янгольськими голосами, але не мав би любови, то це було б неначе гучна глина або голосний давінок" (тобто — без ваги, без впливу, без значення).

Проблема любови до ближнього і справедливости в суспільному житті виринула в Німеччині, особливо після Другої світової війни. Це була відповідь на режим Гітлера, що відкинув усяку етику, моральні правила і проголосив, що християнство — „жидівська секта"... І немало труду завдало собі духовенство двох Церков у Західній Німеччині — Католицької і Протестантської, щоб навернути людей до основ загально - людської моралі, які містяться в десятьох Синайських Заповідях.

Однак трапляється деколи, що послідовники Христових заповідей, записаних у Євангелії, хочуть здійснити на практиці те, що належить до ідеалу, до якого трудно або й неможливо дійти. Відомі слова римського оратора Ціцерона (106-43 перед нашою ерою): „Суммум юс, сумма інюрія" (найвищий ужиток права, доводить до найгіршої несправедливости). Покажемо це на прикладах.

Пастор Мартин Німіллер, німецький офіцер на підводному човні за Першої світової війни і, ставши священиком Євангельської Церкви, протестував проти війни, яку затіяв Гітлер 1939 року. Був арештований і ледве врятувався від смерти в газових трубах „Третьої імперії", як противник німецького мілітаризму, що викликав дві світові війни (1914-1918 і 1939-1945). Пастор Німіллер боявся, що в Західній Німеччині, після Другої світової війни, знову прийде до впливу військова каста і схоче „реваншем" здобути території, втрачені після поразки 1945 року. Німіллер не зважав на мілітаризм Москви і на московську загрозу всім народам Европи, що живуть на захід від залізної завіси. Німіллер був противником організації нової армії в Західній Німеччині і союзу НАТО.

Другий приклад. В Західньому Берліні живе молодий пастор Євангельської Церкви, Корнелій Бурґгардт. Його батько був теж пастором і, рискуючи власним життям, показав свою любов до ближніх: він переховував у себе жидів, котрим грозила смерть в концентраційному таборі за влади Гітлера. Раніше пастор Корнелій Бурґгардт жив у Західній Німеччині в місті Марбурґ і там дозволив переночувати в його домі відомій провідниці групи анархістів, на ім'я Ульрика Майнгоф. Хоч дружина пастора Корнелія протестувала, однак він пустив переслідувану поліцією анархістку до своєї хати, „на основі християнської традиції", і навіть відвіз її до інших учасників цієї злочинної банди. Треба знати, що І. Майнгоф має відповідати незабаром на суді за убивства, грабунки, підпали, фальшування документів і т. д. За допомогу анархістам пастор Бурґгардт був судово покараний у Франкфурті на 6 місяців тюрми.

Тепер пастор Бурґгардт перебуває в Берліні. Його допомога анархістам „з християнського милосердя" збудила серед духовенства Євангельської Церкви гарячу дискусію. Молодий пастор каже на свою оборону: „Ми маємо самі, своєю совістю рішати, чи ми закони держави визнаємо, наскільки ми їм коримося і наскільки ні".

Цю тезу пастора Бурґгардта визнав за справедливу берлінський професор-богослов Гельмут Голльвіцер. Він заявив, що християнська мораль веліла виступати проти законів за влади Гітлера і переховувати й рятувати жидів та інших переслідуваних. На це прийшла відповідь з тієї сторони, відкіль богослов Голльвіцер найменше міг сподіватися. Голова жидівської громади в Берліні Ґалінський опублікував лист-протест: „Голльвіцерове порівняння шукаючих допомоги, переслідуваних Ґестапом людей за влади нацистів з групою, яка не спиняється перед насильством і терором, викликає обурення, образу і жах у всіх, що терпіли під нацистами, як і у всіх, котрі давали охорону переслідуваним".

Можуть деякі богослови вважати, що теж закони демократичної влади, створеної на основі вільних виборів, не зобов'язують громадян, і кожний може сам рішати, чи їх слухати, чи йти за голосом „власної совісти". Однак проти цього крайнього індивідуалізму є раціональні арґументи. Демократична держава не може створити ідеального ладу, „раю на землі". Але її основне правило — справедливість. Тому, хто покриває злочин і допомагає злочинцям тікати від відповідальности за злочини, сам робить кривду суспільству, бо злочинці, бувши на волі, будуть творити далі свої беззаконні діла. І в цій ситуації не допоможуть ніякі цитати з Біблії тим богословам, що в ім'я любови до ближнього (злочинця) дають йому вільний шлях кривдити і навіть убивати інших ближніх.

Іван Кедрин

ПЕРЕД ЗБОРАМИ СУЖА

Заповіджені Загальні Збори Спілки Українських Журналістів Америки (СУЖА — 9 лютого ц.р., год. 2 по пол., ЛМКлюб у Ню Йорку) актуалізують знову проблеми: української преси, української журналістики й організації робітників періодичного друкованого слова. Ці проблеми частинно пов'язані з діяльністю попередніх — і останньої — Управи СУЖА, але власне тільки частинно. Бо ж найкраща Управа Спілки не всилі передбачити, якою буде майбутність української преси у вільному світі, зокрема в Америці, за, скажемо, 20 років, чи і які будуть тоді видавці та який буде попит на українську пресу, себто, який буде кадр постійних її читачів. Ми, очевидно, оптимісти і не вважали та не вважаємо, що після нас прийде пустиня. Але історія різних національних громад у країнах їхнього поселення, зокрема історія польської, німецької, італійської, грецької і, навіть, жидівської преси в Америці, як і історія самої американської преси, яка на наших очах скорчилась однаково щодо численних першорядних великих щоденників, як і щодо ілюстрованих тижневиків з міжнародною фірмою, — диктує потребу реалістичного підходу.

Спілка Українських Журналістів може чимало зробити для більшого зацікавлення проблемами преси і власною станово - професійною організацією у так званому журналістичному дорості, себто тих молодих наших людей, які студіюють журналістику й не виключують української преси, як свого варстату праці. Можна і треба притягнути їх, можна і треба підсилити їхню амбіцію, можна і треба дати їм всю можливу моральну та й частинно матеріяльну підтримку. Але організація українських журналістів, у даному випадку СУЖА, не може мати впливу на здійснення таких вимог деяких наших молодих колеґ, як та, щоби українські газети брали собі за приклад американські часописи, особливо американські щоденники, щодо свого технічного вигляду, свого оформлення, актуальности звітування та постачання газети читачеві. Щоб таке вчинити — треба тих трьох речей, що їх уже Наполеон вважав за передумову ведення війни — грошей, грошей і грошей. Один молодий колеґа повчав, що українські газети не використовують можливих джерел отримати численні й високоплатні оголошення, признавши, що не передплата ані не кольпортаж, а торговельні оголошення є матеріяльною базою сучасної газети. Але ж такий „Ню Йорк Гералд Трибюн" та інші великі нюйоркські щоденники мали масу оголошень і збанкрутували. Газетне видавництво — це підприємство таке велике, таке складне і таке різнородне, що його проблеми не можна розв'язувати дешевими рецептами. До того ж — українська газета це не тільки пов'язання культури й бизнесу, як книжка, театр чи симфонічна оркестра, — це ще сторож національно - політичного „я", це пропаґатор ідей, це трибуна такого українського слова, якого не вільно говорити в теперішній Україні. Ото ж це передусім установа з місією, яка не може рахуватися з купецькою калькуляцією та якої проте не можна виконувати, коли вона, та установа, не матиме матеріяльної бази.

Ніяка установо - професійна організація не може розв'язувати тієї квадратури кола. Але вона може і повинна популяризувати ці проблеми, які — на превеликий жаль — все ще знаходять дуже мале зрозуміння в широких колах суспільства. Наші люди приймають існування української газети за щось самозрозуміле, як щось, яке наче автоматично існує й існуватиме. Вони водночас черпають із криниці без дна свої жалі, претенсії і вимоги до української газети та українського журналіста. Як і чим вони існують, в яких умовах працюють, якими джерелами своєї праці розпоряджають, це для ширшого суспільства питання наче третьорядні. І мало, мабуть, наших громадян призадумуються, якою катастрофою був би загин української вільної преси, коли в Україні існує тільки преса писана українською мовою і не тільки без українського змісту, але повна змісту, ворожого Україні і її народові.

Це тільки кілька найзагальніших рефлексій у зв'язку з недалекими Загальними Зборами СУЖА. Ця станово-професійна організація українських журналістів існує всього несповна 22 роки. Чи це коротко, чи довго? У тому часі діяло 8 Управ СУЖА. Кожна з них „щось" вділяла, одна більше, друга менше, але кожна виявляла добру волю, якої не міг заперечити найгостріший критик. Звіти — голови, секретаря і скарбника — теперішньої 8-ої з черги Управи СУЖА готові, надруковані й будуть роздані всім учасникам Загальних Зборів. Серед дискусії над ними й заторкненими у них справами, Загальні Збори особливо повинні призадуматися над потребою піти за добрим прикладом СУЖ Канади, де створено Молодіжну Секцію. Управа СУЖА рішила теж віддати на вирішення Загальним Зборам — як надалі бути „Українському Журналістові", який став проблемою для себе, як також, чи і в якій формі продовжувати журналістичні конкурси, якими найменше цікавляться — діючі професійні журналісти. Цікавий теж другий подібний феномен: знайшлося багато громадян, які мали амбіцію стати членами СУЖА та яким трудно було відмовити того права, — але водночас є добрий десяток безсумнівних професійних українських журналістів в Америці, які все ще не стали членами СУЖА — всупереч проханнню і намовам її керівників.

Лука Луців

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

1-го грудня 1972 р. появилася була моя перша стаття в „Свободі" в серії, що звалася „Про нові видання". Сталося це тому, що автори книжок не могли довго, а то й зовсім ні, дочекатися якогось відзиву на присланy до Редакції книжку і нарікали з цього приводу. Як відомо, я вже 3 роки не працюю в Редакції щоденника „Свобода", яка рік тому вшанувала мене тією шаною — писати „про нові книжки", що я й виконував впродовж року, бо 30 листопада 1973 р. 23-тя стаття появилася була в цій серії. Згідно з умовою, мої статті мали появлятися двічі в місяці.

Був час, 20 років тому, коли появлялося недільне видання „Свободи", що майже всі видання були оцінювані в цьому літературно - науковому тижневику українського щоденника. Коли припинено видання цього тижневика, що два тижні появлявся у „Свободі" чотиристорінковий „Літературно-мистецький додаток", в якому було кілька рецензій. Спочатку редаґував його я, а пізніше редактор Б. Кравців. Та цей додаток появлявся неправильно, а згодом важко його було дочекатися, на що нарікали письменники, і це спричинило появу „Про нові видання".

Міг би хтось спитатися, чому немає добровольців до писання рецензій на книжки. Написати статтю про „Вотерґейт", про Кіссінджера, про арабську нафту, чи пляни бувшого нюйоркського губернатора Рокефеллера, — можна після прочитання однієї доброї статті з англійського щоденника, або тижневика. Написати оцінку книжки, треба її прочитати, а вона, деколи, має і 300, або навіть 500 сторінок. Прочитавши книжку, треба зробити виписки, а тоді писати рецензію. Все це вимагає 20, 30 або й більше годин праці. Хто хоче цим займатися? І хто може заплатити за статтю, яка вимагає стільки годин праці? Наші часописи можуть платити гонорар, який рівняється винагороді — не в долярах, а в центах за годину праці. Хто хоче - зможе вирахувати на основі даних, що подаю пізніше, скільки треба б заплатити за статтю, на яку витрачено 30 годин праці, коли б прийшлося платити по мінімальній урядовій ціні за одну годину праці. У нас, деколи, платять за статтю, немов дають милостиню... Це не є докором редакціям, бо всі ми знаємо, які фінансові труднощі існують в наших редакціях...

Та вертаймося до нашої серії „Про нові видання".

Ми надрукували в минулому році (грудень 1972-листопад 1973) 23 статті, в яких оцінили 49 книжок. Всі ці книжки мали — 9,526 сторінок! Ми дійсно читали кожну сторінку, а не тільки перекартковували, як це можна робити, щоб написати рецензію „на сліпо", не прочитавши цілої книжки.

Між рецензованими книжками є майже всі роди літературної творчости: поезії (14 книжок), оповідання, повісті, романи, нариси, драми, літературознавчі праці, теорія критики, переклади з чужих мов, есеї, спогади, публіцистика. Я й сам не знав, що я впродовж року мусів сліпати аж над 9,526 сторінками різнородних книжок. Правда, один наш старший науковець сказав мені, коли я оправдувався перед ним, що не написав оцінки його збірки поезій (він для відпруження писав поезії!), бо я мав багато іншої праці. Він на це мені відповів, що писати рецензії на поезії — це не праця — це приємність! Це правда! Але тут треба б додати: приємно танцювати танго з тією танцюристкою, яка вміє танцювати, та важкою працею є вести таку танцюристку, яка замість танґа танцює коломийку!

Редактор А. Драган казав мені, що статті „Про нові видання" знайшли прихильний відгук між читачами „Свободи". Автор цих статтей також діставав вітання з приводу відновлення праці в „Свободі". Власник книгарні і професор університету — автор статтей про українську літературу в англомовних журналах казали мені, що мають інформаційний матеріял про українські книжки.

Автори рецензованих книжок в більшості мовчать. Та є й такі, які прислали авторові подяку за те, що писав про їх твори. Один автор, який знає, скільки праці вимагає дати оцінку книжки, і який знає „висоту" українських літературних гонорарів, крім подяки, прислав мені ще й чека на 25 долярів. (Я знаю особисто цього автора!). Очевидно, що я відіслав чека, заявляючи, що мені гонорово платить „Свобода". Це не був „хабар", бо чек висланий був вже після надрукування рецензії. Та при цій нагоді можна б згадати, як то покійна д-р Софія Парфанович пропонувала мені платити гонорар за рецензію на її книжку, без огляду на це, чи рецензія буде позитивна, чи неґативна. Вона писала, що знає про це, що „Свобода" не платить мені за рецензії, хоч я читав книжки і пишу їхні оцінки вдома, поза годинами праці в редакції (я тоді був постійним співробітником щоденника!). Розуміється, що я відкинув був і цю пропозицію додаткового заробітку, потішаючися тим, що все таки є люди, які ро-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Мирослав Семчишин

УКРАЇНСЬКИЙ ВИХОВНИЙ ІДЕАЛ

(Дискусія і результати)

(2)

Тому на українську спільноту у вільному світі покладена відповідальність за те, щоб справжні, незфальшовані культурні вартості, що їх український нарід придбав упродовж свого існування, — виявляти, удосконалювати і передавати новим поколінням.

Це можна осягнути тільки при співдії за обдуманим пляном усіх чинників суспільного життя. Вони мали б обов'язок організувати доцільні, свідомі виховні дії, стосуючи форми, які цьому процесові пособляли б".

Всі ці заходи синтезувати і унапрямлювати українську педагогічну думку та спрямовувати її в русло конкретної дії перейшли довгий і складний бо кількарічний процес (наради, конференції, дискусії) узгоджування різних поглядів і т. д., а гідним завершенням цих заходів були т. зв. „Ствердження", прийняті під час І Світової Виховно-Освітньої Сесії, що відбулась у рямцях І. СКВУ у 1967 р. В них видвигнено три основні тези:

1. Теза — про збереження національної субстанції в Україні і на еміґрації;
2. Теза — про потребу здійснювання українських виховних процесів, спертих на українській культурі;
3. Теза — про потребу такої координації, яка ґарантувала б необхідну виховну дію.

Усі ці три тези увійшли остаточно у проєкт під назвою „Напрямні Української Виховної Системи", при чому уточнено поняття українця у діяспорі та до якого виховного ідеалу, в умовинах нашого перебування поза сьогочасною Україною, ми повинні змагати.

III. До джерел проблеми:

Питанням українського виховного ідеалу, як своєрідної синтези продуманих і цілеспрямованих виховних заходів, з метою виховати українську людину в точно-визначеному напрямі, досі українська педагогічна наука не займалася. Це питання не було центральною проблемою ні для нашого рідного шкільництва, яке з великим трудом промощувало собі дорогу в умовах повєрсальської Польщі (про інші українські території, з підсовєтською Україною включно вже й не згадуємо), ні не було воно дискутоване на сторінках одного чи двох педагогічних журналів, які появлялись у Галичині. Але не можна твердити, що це питання не існувало. Воно мусіло існувати, бо ми, на західньо-українських землях перебували на фронті боротьби за українську школу, українську науку і культуру чи кооперацію, й ідеями цієї боротьби наснажували себе старше і молодше покоління. Ми були в себе дома і ми знали, до чого прагнемо. Не дивлячись на зовсім природні тенденції до ідеологічного, партійно-політичного чи іншого порядку зрізничкування, ми все таки, як національна субстанція, кермувались певним, усім нам спільним національним етосом, і для нашої офензивної чи дефензивної тактики боротьби за наші права, ми стосували певні норми, від яких не сміли відступати. І в цьому етосі і в цих, самим життям накинених нам, нормативах наших національних, виховувалась нова українська людина: ми тоді здійснювали своєрідний виховний ідеал у якнайширшому смислі цього слова.

Але був ще й інший аспект цієї ж проблеми: у першому півсторіччі нашої доби йшла оживлена дискусія над якостями української людини, над її (людини) позитивами і неґативами, дискусія на науково - академічному рівні. Цілий ряд дослідників української духовости дав вислів своїм поглядам на суть — природу і вияви української індивідуальної і збірної вдачі, дошукуючись у ній, поза строго об'єктивними також і суб'єктивних причин наших помилок, невдач, геройських зривів і трагічних упадків. Пребагатий матеріял у цьому відношенні можна знайти у працях відомих ідеологів, соціологів, історнків чи публіцистів, таких як Липинський, Донцов, Ю. Липа, Чижевський, а в останніх трьох десятиріччях Мірчук, Шлемкевич. Ми назвали тільки найбільш маркантних і широкому загалові відомих дослідників, крім яких є ще добрий десяток інших. Але ні бібліографія ні статистика даного питання не є предметом цього інформативного огляду, що м. ін. теж заторкає справу нашої української національної вдачі, якої не можна поминути при концептуванні українського виховного ідеалу. Скажемо тільки, що це питання, яке і далі досліджують наші науковці, помітно еволюціонувало: від історично-соціологічної аналізи і констатації фактів, воно стало предметом сутопсихологічних чи т. зв. етнопсихологічних дослідів (Кульчицький, Янів), які спричинились до поглиблення студій і призвели до нових і цікавих результатів.

4. Нові потреби — нова концепція УВІ

Ще на кілька років до скликання І СКВУ, а в його рямцях Першої Світової Виховно-Освітньої Сесії, спеціяльна комісія для виготовлення проєкту Української Виховної Системи, складена з кращих педагогів Америки і Канади, прийшла до висновку, що ми, старше покоління, мусимо залишити у спадщині нашій молодій ґенерації якісь основні дороговкази, які орієнтували б її у дальшій праці над збереженням своєї національної готожности та над розбудовою українських культурних вартостей. Такі дороговкази мали б теж важливе завдання зупинити, а то й унеможливити потенційно дуже сильний процес асиміляції, який Дамоклевим мечем зависнув над головами наших спадкоємців — молоді.

(Закінчення буде)

УКРАЇНЦІ! 22 ЛЮТОГО Ц. Р. УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ СОЮЗОВІ СПОВНИТЬСЯ 80 ЛІТ ІСНУВАННЯ І ВІДДАНОЇ ПРАЦІ ДЛЯ СВОГО НАРОДУ. УНСОЮЗ ВІДМІЧУЄ СВІЙ НОВИЙ ЮВІЛЕЙ СКРІПЛЕНОЮ ПРАЦЕЮ І ЗБІЛЬШЕНОЮ СЛУЖБОЮ ДЛЯ СВОЇХ ЧЛЕНІВ І ВСІЄЇ ГРОМАДИ. ЩОБ ПОШИРИТИ СЛУЖБУ УНСОЮЗУ НА ВСІХ ЗЕМЛЯКІВ ЗАКЛИКАЄМО ВАС СТАТИ ЙОГО ЮВІЛЕЙНИМ ЧЛЕНОМ. ВКЛЮЧІТЬСЯ У ЙОГО СТОТИСЯЧНУ ГРОМАДУ Й СТАНЬТЕ СПІВВЛАСНИКОМ ЙОГО БАГАТОМІЛЬЙОНОВОГО МАЙНА ТА ЙОГО АКТИВНОСТИ!

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

Успіхи молодої української піяністки

Філядельфійські часописи „Ди Івнінг Бюлетін" та „Філядельфія Інкваєрер" з 7-го січня ц. р. помістили ентузіястичні рецензії про виступ 19-річної Лідії Тамари Артимів (згадуючи, що вона українського походження) у концерті, програма якого складалася з трьох сонат Брамса для скрипки й фортепіяна. Партнеркою піяністки була славнозвісна скрипалька, Піна Карміреллі. Про обидві концертантки рецензенти згаданих філядельфійських часописів пишуть у суперлятивах, називаючи Лідію Артимів „подивугідною" та „молодою піяністкою з даними на велику майбутність".

Кілька днів перед згаданим концертом, 4-го січня ц. р., „Ди Івнінг Бюлетін" помістив в окремій секції, присвяченій театрові й музиці, велику, кольорову фотографію Лідії Артимів та такої величини статтю про неї. У ній згадується м. і., про її виступ з філядельфійською оркестрою в 1962 р. та декілька років пізніше другий, обидва внаслідок виграного конкурсу цієї оркестри. Вона вчилася спершу в Кертіс Інституті (у Фріди Пастор Берковіц), опісля в Філядельфійській Музичній Академії, в славнозвісного піяніста Гері Ґрафмана. Згідно з словами самої Лідії Артимів у згаданій статті, великий вплив на її музичний розвиток мало перебування на літніх музичних курсах в Марльборо, Вермонт, директором яких є світової слави піяніст Рудольф Серкін, який, почувши молоду українську піяністку, прийняв її на ці курси, не дивлячися на те, що вона тоді була ще молодшою, як 18 років, мінімальний вік прийняття.

а. р.

Вступайте в члени УНСоюзу!

Будівничі української історичної науки

Акція за розбудовою задовільної матеріяльної бази „Українського Історика" далі поширюється. Українське громадянство і установи повністю здають собі справу з ваги єдиного журналу української національної історіографії. Ідея створення Видавничого Фонду постала у зв'язку із відзначенням 10-ліття „Українського Історика" і запланованими виданнями Українського Історичного Товариства. Тут в першу чергу треба згадати монографію проф. Я. Пастернака про ранніх слов'ян, опрацювання наукового збірника присвяченого питанням періодизації і термінології української і східньоевропейської історії, виготовлення англомовної бібліографії історії України, опрацювання двотомного академічного підручника історії України, започаткування видання джерел історії України (перший випуск присвячений історії української козаччини — англійський переклад Щоденника Еріхи Ляссоти з 1594 року з обширним впровадженням), опрацювання нового нарису української історіографії і ціла низка інших наукових публікацій. Без допомоги українського громадянства і установ немислима реалізація цих потрібних публікацій. Тому вирішено продовжити збіркову акцію на Видавничий Фонд УІ протягом 1974 року. Доопер, на превеликий жаль, зібрано лише незначну частину із запланованого 50 тисячного фонду. Це вперше українські історики і Українське Історичне Товариство звертаються до українського громадянства з просьбою одноразової допомоги, щоб далі розвивати українську незалежну історичну науку. Кожний свідомий громадянин, кожна українська організація і установа може стати правдивим будівничим української історичної науки. Діймо швидко і відповідально! Правдиве насвітлення історії українського народу — це наша основна справа.

Ювілейни Видавничий Фонд Листа ч. 7

Меценати „Українського Історика" і доживотні члени: о. д-р Василь Кушнір, президент СКВУ (Вінніпеґ) $3000.00, И. Г. Ревуцький (Вінніпеґ) $300,00, Іван і Михайлина Іськів (Сан Бруно, Каліф.) $300.00. Добродії „Українського Історика"; Дарія Бронґед (у десяту річницю смерти бл. п. Григора Крищталовича, Гемільтон), адвокат Іван Панчук (Міч.), Володимир Буцяк (Ню Йорк), проф. Орися Карапінка (Піттсбурґ), Степан Ничка (Едмонтон), Відділ УНО (Ст. Боніфас). Усі вищезгадані жертводавці склали на фонд по $100.00.

Прихильники „Українського Історика": Кредитова Спілка УНО (Монтреаль) - $50.00. По $25.00: Галина Бобиляк (Кліфтон), інж. М. Фур (Клівленд), д-р Т. Решетило (Ліма - разом з попередніми датками $150.00), д-р Барвінський (Вінніпеґ), А. Брик (Вінніпеґ), о. д-р Гринчишин, ЧНІ (Вінніпеґ), суддя, В. Гевак (Вінніпеґ), Союз Українок, Відділ ч.70 (Пассейк).

Пп $20: Б. Барнай (Лорейн — замість квітів на могилу проф. Ю. Пундика).

По $10.00: о. Р. Кісілевський (Вінніпеґ), Мирослав Ткачук (Альберта), алд. К. Галанчук (Вінніпеґ), С. И. Клим (Вінніпеґ), Володимир Сторожинський (Клівленд), Е. Юзвишин (Вінніпеґ).

По $5.00: проф. Ігор Каменецький (Мт. Плезент — разом з попереднім датком $37.00), В. Тимчишин (Вінніпеґ).

Всім жертводавцям, які зодеклярували або вже надіслали пожертву складаємо щиру подяку. Заразом пригадуємо, що пожертви можна надсилати окремими ратами. Добровільні пожертви проситься надсилати на адресу:

The Ukrainian Historian, P. O. Box 312, Ken, Ohio 44240,

ДО КОЛИШНІХ МІТТЕНВАЛЬДЦІВ!

Численний З'їзд - Стріча колишніх мешканців таборів Єґеркасерне, Піонірказерне і Люттензе, в Міттенвальді, Німеччина, який відбувся в днях 25-26 серпня 1973 р., на оселі Українського Робітничого Союзу „Верховина" в Глен Спей, Н. И., одноголосно вирішили видати Пропам'ятну Книгу-Монографію про вище згадані табори.

З цією метою вибрано Видавничий комітет в складі: пп. Андрій Бук, Іван Дзядів, Володимир Саляк, Степан Шепарович, Юрій Кузьмич, Олександер Пришляк, та Редакційну комісію в складі: пп. ред. Петро Рогатинський, д-р Василь Лев, Роман Савчак і ред. Іван Дурбак — який звертається з проханням до всіх колишніх таборовиків Міттенвальду — негайно слати матеріяли і знімки з усіх ділянок таборового життя на руки голови Редакційної комісії ред. Петра Рогатинського: — Petro Rohatynsky, 2240 Outer Dr. Detroit, Mich. 48234.

Пожертви — датки на видання Пропам'ятної Книги - Монографії на Видавниче конто в Самопомочі, в Ню Йорку: Self Reliance N. Y. 108 — 2-nd Avenue, New York, N.Y. 10003. Accunt N.: 6214.

Згідно з рішенням З'їзду, більші пожертви будуть поміщені у Пропам'ятній Книзі - Монографії.

Знімки зі З'їзду - Зустрічі можна набути у скарбника групові - більші — по дол. 3.00; менші — по дол. 1.50, на пересилку долучити — 20 центів.

Видавничий Комітет і Редакційна Комісія

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Січневі Роковини в Трой

Трой, Н. И. — Українська делеґація, у складі: отець Павло Теодорович, парох української католицької церкви св. Покрови, о. Іван Куліш, парох української православної церкви св. Миколая, голова Відділу УККА, Р. Гарасимяк, представник українсько - американських ветеранів і секретар Відділу УНС, В. Колодій, і дві учениці в українських одягах: Леся Бобиляк і Діяна Наболотна, вручили 18 січня радному міста, Джонові Свіні, український прапор, щоб його вивісити в Українському Дні Незалежности 22 січня.

В неділю 27 січня о. парох української католицької церкви П. Теодорович відправив молебень в намірені українського народу й панахиду за поляглих у боротьбі за волю України. Відтак у церковній залі відбулися святкові сходини, що їх відкрив голова Відділу УККА, Р. Гарасимяк. Він прочитав проклямацію губернатора нюйоркського стейту Мелколма Вілсона, що в ній він проголосив 22 січня Днем Української Незалежности. Ред. Іван Дурбак виголосив доповідь про Січневі Роковини, нав'язуючи до Другого Світового Конґресу вільних українців, що проходив під знаком об'єднання усіх українців у вільному світі для допомоги рідному краєві. Вкінці підкреслив вагу об'єднання на церковному, науковому, громадському й політичному відтинку, та вказав на потребу продовжування наших державницьких традицій, що їх репрезентує Державний Центр Української Народної Республіки. Після доповіді відбулися загальні збори Відділу УККА. — Н. Н.

Ялинка ОУВЛ в Чикаґо

Аб'єднання Українських Ветеринарних Лікарів Америки і Канади 19 січня ц. р. влаштувало традиційну Ялинку, яка відбулася в парохіяльній церкві катедри св. Володимира і Ольги в Чикаґо. Численних членів Об'єднання з родинами привітав голова Об'єднання д-р Богдан Ткачук. На Ялинку з родинами прибули теж запрошені члени братніх Товариств: Українських Лікарів Північної Америки, Українських Інженерів Америки, як рівнож інші знайомі члени Об'єднання. Свято зачалось відспіванням щедрівки і всі засіли до вечері. На гарно прибраному столі знайшлися усі традиційні страви. Під час вечері д-р Микола Тимняк відтворив з награних лент українські коляди і щедрівки, які надали Ялинці правдивого святочного настрою. По вечері д-р Микола Тимняк віддеклямував вірш Богдана Лепкого „У Різдвяні свята". Опісля на зміну д-р Володимир Помірко і д-р Микола Тимняк відчитали свої вже традиційні, віршовані співомовки, де всі члени Об'єднання були гумористично схарактеризовані. Промовляли теж наші гості від Українського Лікарського Товариства: д-р А. Хрептовський, д-р Гр. Щербанюк і д-р Ераст Бурачинський, а від Т-ва Українських Інженерів: інж. Дмитро Григорчук. Приготуваннями Ялинки займалися д-р Іван Рудавський і д-р Петро Попович - новообраний організаційний референт Об'єднання. Святочні страви приготовили дружини членів Об'єднання під проводом пані Орисі Ткачук.

Д-р Микола Тимняк

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що у вівторок, 29-го січня 1974 року, по довшій недузі, відійшов у Вічність, на 74-му році життя, наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУНЬО І БРАТ

бл. п. ІВАН ЗЕЛЬСЬКИЙ

довголітній учитель і управитель школи та громадський діяч, народжений в селі Гермаківка, пов. Борщів, Зах. Україна.

У безмежному смутку залишив:

дружину — ІВАННУ
доньку — ДАРІЮ
зятя — ЮРІЯ ДАРЕВИЧА
внуків — ДАНИЛА, РОМАНА І ЛАДУ
трьох Братів і їх Родини в Україні

Замість квітів на могилу Покійного, просимо складати жертви на Фундацію ім. Т. Шевченка у Вінніпеґу, або на пластові видання в КПС в Торонті.

Замість квітів на свіжу могилу нашої Дорогої СВОЯЧКИ

сл. п. Юлії Загаєвич

складаємо 20.00 долярів на фонд „ЦЕРКВА в ПОТРЕБІ".

Мґр. Мирон і Климентина ЖМУРКЕВИЧІ

В пам'ять

Володимира Кіляра

що помер 17-го січня 1974 року, з села Малашівці, повіт Тернопіль, на ПРЕС-ФОНД „СВОБОДИ" складаю 25.00 долярів.

Його приятель і сусіда — ТЕОДОР ҐУРАЛЬ

Засідання Видавничої Комісії „Книги діячів українського театрального мистецтва"

Трентон, Н. Дж. (Н. Н.). — У посілості „Черче" поблизу Трентону відбулося 16-го січня поширене засідання Видавничої Комісії діячів українського театрального мистецтва" і членів Редакційної Колеґії, в присутності голови Управи ОМУС-у реж. В. Шашаровського.

Голова Видавничої Комісії сотник Ю. Кононів поінформував про велику підготовну працю, активне листування з акторами, авторами, мистцями, жертводавцями на „Книгу"; про замовлення в Бібліотеці ім. С. Петлюри в Парижі відповідних фотокопій із львівського „Нашого Часу" до 1939 р., конечних для якнайширшого насвітлення теми у „Книзі". Поінформував також, що дотепер зібрано на фонд видання тієї великої праці біля 9 000 дол., що становить майже половину потрібної суми. Головний редактор „Книги діячів українського театрального мистецтва" д-р Г. Лужницький розповів про хід праці над збірником, що охоплюватиме розвиток і активність українських театрів з-перед часів Визвольних Змагань і до наших днів — не включаючи театрів під московсько-большевицьким режимом. Дотепер зібрано й опрацьовується 159 назв - позицій, в тому й кілька великих синтетичних статтей, оглядів театру в Західній Україні, у Західній Німеччині по війні, на Далекому Сході, у країнах головніших українських поселень після Другої світової війни. Разом надійшло й зібрано понад 1 000 сторінок матеріялів та сотки рідкісних світлин. Більшість матеріялів доводиться опрацьовувати, включно з початковим переписуванням на машині, тому заанґажовано фахову машиністку. Доповнення до тих інформацій зробив член Редколеґії Л. Полтава. У засіданні взяв участь актор В. Сердюк, член Видавничої Комісії, який подає велику технічну допомогу в опрацюванні зібраних документів.

Д-р Г. Лужницький повідомив, що Редколеґія припинила приймання нових матеріялів, за виключенням кількох спогадів від тих акторів, які зголосили їх раніше і з різних причин не встигли закінчити. Для таких авторів встановлено останній реченець — 1 березня ц. р.

У засіданні не змогли взяти участи перешкоджені пп. О. Лисяк та М. Івасівка.

Голова Управи ОМУС-у реж. В. Шашаровський коротко поінформувавп ро загальну працю Об'єднання Мистців Української Сцени, підготову „Сторінки актора" й ін., наголосивши потребу активного пожвавлення збірки на фонд видання „Книги", і підтримуючи тим заяву голови Видавничої Комісії сотника Ю. Кононіва. До центральних Українських Організацій, окремих акторів і любителів театрального мистецтва будуть вислані підписні листи для пожертв. Конечно зібрати це біля 10 000 дол., щоб опублікувати друком це велике, на понад 700 стор., багатоілюстроване видання про український національний театр.

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

зуміють і цінять працю людини. Ще більшою потіхою для мене був недавно присланий чек, хоч я з нього не скористав.

Приємно мені почути, як хтось зовсім безінтересовно згадує мою працю. Ось автор статті в „Свободі" з 10 листопада 1973 — О. З. під заг. „Ще про місяць книжки" написав, що в „постійній колюмні в „Свободі" Л. Луців обговорює нові видання і цим дає змогу читачеві зорієнтуватися в тематиці книжки, а тим самим заохочує читача набути цю книжку. Без рецензії... навіть книголюб не охоче купує цю книжку". Тут автор тієї статті дав характеристику моїх критичних статтей: вони інформаційно - орієнтаційні, з деякою аналізою критикованих творів. Мені здається, що залагідно оцінюю еміґраційну продукцію в ділянці літератури, бо задобре знаю обставини, в яких працюють українські письменники, які дуже часто мусять видавати свої твори своїм коштом. Тепер бачу, деколи воно не так.. Поет Яр Славутич може марикувати собі на мене, коли порівняє мою рецензію з тим, що написав проф. д-р К. Андрусишин про „Мудроці мандрів". Андрусишин уживає таких слів, як „великий поет", „першорядний поет", „поезії рідкісної краси", цілу збірку зве „шедеврами" („Гомін України", 1-го грудня 1973, ст. 3). Моя рецензія позитивна, але без суперлятивів..

В повищих твердженнях знаходимо догматизм, а не узагальнення, які критик здобув індукцією, аналізуючи окремі факти літературного твору. Ми читаємо деколи похвальні рецензії, автори яких не мотивують своїх осудів. Це роблять, звичайно, приятелі авторів. (І ми не ворог наших письменників...).

Які висновки могли б ми зробити на основі однорічної праці під час писання інформацій - оцінок різних жанрів нашої літератури.

1. Деякі автори поспішають із друком своїх творів і не стараються їх ґрунтовно читати після того, як ці твори принаймні півроку полежали в їхній течці.

2. Значно піднісся б рівень наших друкованих творів, якби їхні автори подбали про те, щоб хтось тямущий прочитав машинописи та дав свою оцінку — перед друком.

3. Ще краще було б, якби тим читцем був добрий мовознавець, бо він міг би справити мову нових творів.

Вірю, що наші письменники студіюють найкращі твори з тих жанрів, в яких вони самі працюють. Заглянув я до „Поетики" Арістотеля, який помер 322 роки перед народженням Христа, отже 2,296 років тому, і знаходжу таке місце, яке свідчить про те, що цей грецький мудрець старався пізнати всю тодішню мудрість, в тому і всю грецьку літературу. Арістотель пише про Гомера:

„Гомер гідний похвали, багато за що і особливо за те, що він єдиний з поетів добре знає, що йому належить робити. Поет повинен якнайменше говорити від самого себе, бо не в цьому його завдання як поета. Тоді ж як інші поети виступають у своїх творах особисто, а дійсність відтворюють мало і рідко, він, після короткого вступу, зразу вводить чоловіка, або жінку, або якийсь інший персонаж, але нікого без характеру, кожен у нього має свій характер". (Арістотель. Поетика. Київ, 1967, ст. 82-84).

Гомер добре знав, що йому належало робити! Кожний дійсний письменник повинен знати, що йому належить робити, як він повинен опрацьовувати свої твори.

Не тільки критики, а й звичайні читачі часто з недовір'ям ставляться до авторів, які забагато друкують. Тих письменників деколи звуть графоманами. Це недовір'я не завжди оправдане, але всі знаємо про шкідливість інфляції в економіці... Шевченкові поезії містяться в одному томі, Стефаникові твори не займають навіть однієї грубшої книжки. Ці два автори „добре знали, що їм належало робити", — чого домагався Арістотель від Гомера...

СПОРТ

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — ГОБОКЕН Ф.К. 4:3 (2:1).

Норд Берґен 27 січня — були це півфінальні футбольні змагання стейту Ню Джерзі за Чашу ЗСА Девара, в яких „Ч. Січ" після довшої зимової перерви на відкритій площі — перемогла німецький клюб Гобокен, вислідом 4:3. Таким чином „Ч. Січ" дійшла до Стейтового фіналу за цю Чашу, в якому зустріне переможця 2-ої півфінальної пари — СК Елизабет — Рома СК.

Ці престижеві змагання, як звичайно між клюбами з двох інших ліґ, проходили завзято, в яких „Ч. Січ" мала легку перевагу, хоча на самому початку гри господарі вели 1:0, що його здобув для них помилково оборонець гостей, подаючи м'яч вибігаючому воротареві. У 6-ій хвилині вислід вирівняв 1:1, — Володимир Леонів з гарної акції Володимира Каздоби. Ще перед перервою за руку оборонця Гобокен, що відбив м'яч під власними воротами, суддя признав карний стріл, з якого Любомир Лужняк здобув ведення 2:1. Нещасливо розпочалася для „Ч. Січі" друга половина. Вже в 49-ій хвилині в критичній ситуації під воротами „Ч. Січі" зазнав важкої контузії воротар Лісевич, який був змушений залишити площу змагань. Його місце зайняв футболіст Охрименко. У 65-ій хвилині Лужняк з подачі Юрчака підніс вислід до 3:1. П'ять хвилин пізніше Касіяненко доторкнув рукою м'яч на карному полі, внаслідок чого суддя призначив карний стріл для господарів, з чого в свою чергу німці знизили вислід — 3:2. Свого другого ґоля змагань, який виявився переможнім в цій грі, здобув Леонів в 80-ій хвилині. В 86-ій хвилині Гобокен встановив вислід змагань 4:3.

Склад „Ч. Січі": Лісевич, Касіяненко, Козак, Ткач, Марущак, Вол. Каздоба, Лужняк, Юрчак, Фарміґа, Козар, Леонів, Білоус, Охрименко. Провідники дружини: Яцук і В. Матияш.

СІМКОВИЙ ТУРНІР „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — ЗБІРНА ІТ. — АМЕРИК. ЛІҐИ 2:4

Петерзон 25 січня — Продовжуються гри футб. сімкового турніру Шейфера в закритій залі Арморі в Петерзоні. В 4-му вечорі турніру при участі к. 1.200 глядачів відбулися чергові гри з такими вислідами: СК „Вісла" — „Фрайні" СК 3:1, „Рома" СК — Елизабет 0:4, „Інтер-Джуліяна" Н. Й. — „Дальматінак" СК 4:0, „Гунґарія" Н.Й. — Грецький СК, Н. Й. 4:1. „Ч. Січ" в своїй зустрічі з слабшою дружиною, що була Збірна Іт.-Амер. Футб. Ліґи зазнала несподіваної, але заслуженої поразки. В цій грі нашим футболістам бракувало швидкости в додатку до слабшої, як звичайно, гри воротаря Лісевича. Ґолі для „Ч. Січі" здобули: Фарміґа і Ілич. Після тієї поразки „Ч. Січ" має здобутих 4:4 точки і займає на усі 10 клюбів — 6-те місце.

ГАКІВКА „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — ВУДБРИДЖ Г. К. 9:2 (4:1, 2:1, 3:0)

Елизабет 22 січня — Тією високою перемогою з циклу першенських гор Гаківкової Ліґи Юньйон Кавнті дружина „Ч. Січі" відповідно відзначила Січневі Роковини Української Незалежности, що саме припало на цей день. Завдяки цьому новому успіхові „Ч. Січ" дальше залишається потенційним кандидатом на чемпіона тієї Гаківкової Ліґи, маючи до цього часу втрачену єдину точку.

Вже в І періоді „Ч. Січ" вела 4:1, що його здобули: Д. Сурович, В. Олійник з подачі Балицького, Балицький з подачі Олійника і Є. Семенюк з акції Олійника — Балицького.

У ІІ періоді ґолі стрілили: Балицький з акції Д. Суровича і Олійника та Олійник з власного довгого рейду.

У ІІІ періоді чергові ґолі здобули: Мельник, Кох з подачі Д. Суровича і Д. Сурович з подачі Кузіва.

Склад „Ч. Січі" в цих змаганнях був: Барбадин, Смуковський, Мельник, Д. Сурович, І. Сурович, Р. Семенюк, Є. Семенюк, Кох, Ляцук, Балицький, Квін, Олійник, І. Смуковський, Мушато, Меле, Кузів. Провідники дружини: П. Семенюк і М. Ґудзій.

ВІДБИВАНКА „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ „А"- ПЕРСИПЕНІ В.К. 3:0 (сетів) „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ „Б" — ЛІВІНҐСТОН В. К. 1:3

Савт Орендж 24 січня — Тут в залі середньої школи відбулися подвійні першенські змагання Жіночої Відбиванкової Ліґи Ню Джерзі, в яких „А" дружина „Ч. Січі", зложена в основному із старших юначок перемогла клюб Персипені вислідом 3:0 сетів.

„Б" дружина зазнала сподіваної поразки з більш досвідченою дружиною з Лівінґстону, вислідом 1:3 сетів. В складі „Б" дружини виступають молодші юначки до 14-го року життя.

Склад дружин в цих змаганнях: „А": В. Потежна, З. Стебельська, З. Ткач, Х. Рудзінська, Л. Напора, Л. Басняк, Р. Сорочко, Л. Сиґіда і О. Ярош. Провідник дружини О. Напора. „Б": М. Голіната, М. Юрах, М. Сиґіда, А. Терлецька, Д. Твардовська, Л. Бойко, Л. Тицька, М. Українська, Х. Басняк, І. Паславська, Свинтух, Гозанець, Ільницька. Провідник дружини інж. А. Лапичак.

Суддювали в цих змаганнях: інж. А. Лапичак, Р. Сорочко і адв. Н. Олесницький. Точки рекордувала Христя Ткач.

О. Твардовський

„Ще не вмерла" в Рочестері

Чи буде 22-го січня в Рочестері? Чи новий посадник продовжить 20-літню традицію і підпише проклямацію, визнаючи 22-го січня Днем Української Незалежности? Такі питання відгукувалися по Рочестері.

Український прапор вивішений на будинку Міської Управи („Ситі гол") дав виразну відповідь. В „Кансел чеймберс", в присутності наших трьох парохів, зібралася численна українська громада.

По обох сторонах підвищення, де посадник Томас Раєн підписував проклямацію Незалежности України, стояли почесні стійки Пласту, Сума та інших українських організацій з прапорами. Блищали ясні світла телевізійних апаратів а мікрофони підсувалися ближче, коли посадник вручав підписану проклямацію голові УККА, В. Андрушинові. Зодягнена в кинтар пл. розв. Ірка Климочко вручила посадникові червоні рожі, ґратулюючи йому за вислід виборів. Отці парохи та представники організацій стали з посадником до спільної знімки. Із стін залі гляділи на нас портрети колишніх рочестерських посадників.

Опісля п. Андрушин пояснив посадникові та публіці значення 22-го січня, з'ясувавши нашу боротьбу за незалежність.

Новий посадник похвалив нашу громаду і призначся, що більше навчився про Україну за тих кілька хвилин, чим за 16 літ, як студент в школі.

Добре закутана громада (бо зимно) вийшла з посадником на сходи „Ситі гол" до спільної знімки. Вуличний рух стримано — прохожі дивувалися, що це таке відбувається. Міський фотограф виліз на авто, щоб зловити на фільмі принаймі більшу частину громади. А над нашими головами, українським і американським прапором хвилював вітер.

Ігор Юрій Павлішко

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АННА КОНЧАК, членка УНС Відд. 94 Т-ва ім. М. Шашкевича в Гамтремк, Міш., померла 1 січня 1974 р. на 51 р. ж. Нар. в Рудках на Поліссі і стала членкою УНС 1952 р. Полишила в смутку мужа Миколу, дочку Софію і сина Петра з дружиною. Похорон відбувся 5 січня ц. р. на цвинтарі Mt. Olivet в Детройті, Міш.
Вічна Їй Пам'ять!
Р. Татарський, секр.

ПЕТРО БАЛЬ, член УНСоюзу Відд. 271 Т-ва ім. Івана Франка в Елміра, Н. Й., помер 18 грудня 1973 р. на 51 р. ж. Став членом УНС 1948 р. Полишив у смутку дружину, 2 дочки, сина та внуків. Похорон відбувся 22-го грудня 1973 р. на цвинтарі св. апп. Петра і Павла в Елміра, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
І. Чопко, секр.

МИХАЙЛО ШМИР, член УНСоюзу Відд. 168 Б-ва св. Василія в Перт Амбой, Н. Дж., помер 16 грудня 1973 р. на 75 р. ж. Став членом УНСоюзу 1935 р. Полишив у смутку дружину Анну, 2 доньки: Саді і Марію, 2 синів: Івана і Волтера. Похорон відбувся 20 грудня 1973 р. на українському цвинтарі в Вудбрідж, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
І. Бабин, секр.

МИКОЛА ДЯК, член УНСоюзу Відд. 484 Т-ва ім. Т. Шевченка в Ютиці, Н. Й., помер 22 грудня 1973 р. на 85 р. ж. Нар. в с. Петранка, пов. Калуш і став членом УНСоюзу 1926 р. Покійний занимав різні пости в місцевому Відділі УНС. Похорон відбувся 26 грудня 1973 р. на цвинтарі укр. кат церкви св. Володимира Вел. в Вайсборо, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Запарашок, секр.

МИКОЛА ХОМА, член УНСоюзу Відд. 182 Пластового Відділу в Кліфтоні, Н. Дж., помер 17 грудня 1973 р. на 52 р. ж. Нар. в Ґарфілд, Н. Дж. і став членом УНСоюзу. в 1969 р. Полишив у смутку дружину Гелену, сина Річарда, 3 доньки: Христину, Патрицію і Варвару, 3 братів і 4 сестри. Похорон відбувся 20 грудня 1973 р. на цвинтарі Іст Рідж лавн в Кліфтон, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Гр. Клименко, секр.

FRED DANIEL, член УНСоюзу Відд. 238 Т-ва ім. Є. Коновальця в Бостоні, Масс., помер 5 грудня 1973 р. на 61 р. ж. Став членом УНСоюзу 1954 р. Полишив у смутку дружину Софію, сина Михайла, і 6 внуків. Похорон відбувся 8 грудня 1973 р. на цвинтарі Блу Гілс в Браєнтрі, Масс.
Вічна Йому Пам'ять!
Анна Ремек, секр.

ІВАН БІЛИЙ, член УНСоюзу Відд. 336 Т-ва Сокіл в Клівленді, Огайо, помер 24 листопада 1973 р. на 60 р. ж. Нар. в Клівленді, Огайо і став членом УНС 1934 р. Полишив у смутку дружину Анну і 5 дітей. Похорон відбувся 27 листопада 1973 р. в Барбертон, Огайо.
Вічна Йому Пам'ять!
Гр. Кісіль, секр.

КАТЕРИНА ДЯКОН, членка УНС Відд. 277 Б-ва св. Івана Хрестителя в Гартфорді — померла 21 листопада 1973 р. на 78 р. ж. Стала членкою УНС в 1939 р. Полишила у смутку 2 синів та родину. Похорон відбувся 24 листопада 1973 р. на цвинтарі св. Бенедикта в Блюмфілд, Конн.
Вічна Їй Пам'ять!
Т. Мельник, секр.

МИХАЇЛ ОБЕРЕЦ, член УНСоюзу Відд. 99 Б-ва св. о. Миколая в Wilkes Barre, Pa., помер 14 січня 1974 р. на 64 р. ж. Нар. в Wilkes Barre, Pa. і став членом УНС в 1927 р. Полишив у смутку дружину Анну, 2 дочки і внуків. Похорон відбувся 17 січня ц. р. на цвинтарі Carventon, Траксвілл, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Валіґун, секр.

ІВАН САБАН, член УНСоюзу Відд. 106 Б-ва св. Миколая в Чикаґо, Ілл., помер 8 грудня 1973 р. на 77 р. ж. Став членом УНС 1922 р. Полишив у смутку дружину Юлію та родину. Похорон відбувся 11 грудня 1973 р. на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаґо, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа

ІВАН НАГОРНЯК, член УНС Відд. 75 Т-ва Запор. Січ в Детройті, Міш., помер 16-го грудня 1973 р. на 74 р. ж. Нар. в Бабинці, пов. Рогатин і став членом УНС 1927 р. Полишив у смутку дружину Марію і родину. Похорон відбувся 20 грудня 1973 р. на цвинтарі St. Hedwig, Dearbovn Heights.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

АННА ПІСЄЧКО, членка УНСоюзу Відд. 163 Т-ва Єдність в Філядельфії, Па., померла 2 грудня 1973 р. на 85 р. ж. Стала членкою УНСоюзу в 1925 р. Полишила в смутку дітей: Михайла, Анну, Елсу, Степана, Александра і Гелену, 17 внуків і 20 правнуків. Похорон відбувся 6 грудня 1973 р. на цвинтарі св. Марії на Фокс Чейсі, Філядельфія, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

МАРІЯ ШПИТКОВСЬКА — членка УНС Відд. 8 Т-ва Подільська Січ в Йонкерсі, Н. Й., померла 14 січня 1974 р. на 75 р. ж. Стала членкою УНС 1933 р. Полишила в смутку сина Петра, дочку Стефанію, 3 внуків і родину. Похорон відбувся 17 січня 1974 р. на цвинтарі св. Йосифа в Йонкерсі, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
В. Мандзій, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

ЧЕТВЕР, 14-го ЛЮТОГО 1974 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Т-ва УНДім 316 Відд. о год. 8-ій веч. при 831 Joseph Ave. Після звітів відбудеться вибір делеґатів і їх заступників на 28 Конвенцію УНС. Проситься членство прибути. — Управа.

НЕДІЛЯ, 17-го ЛЮТОГО 1974 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Річні збори Б-ва св. Йосафата 217 Відд. о год. 2-ій по пол. в Укр.-Амер. Клюбі при 292 Гадсон Аве. На порядку: заприсяження нового Уряду на 1974 р. та вибір делеґатів на 28 Конвенцію УНС. Після зборів — прийняття. Проситься чл. прибути. — Управа.

МІЛВІЛ, Н. Дж. Річні загальні збори Т-ва Запор. Січ 347 Відд. о год. 12-ій дня в залі Укр. Правосл. Церкви в Мілвіл. На порядку: звіти Управи і вибір нової на 1974 р. По Річних відбудуться Місячні, на яких буде вибір делеґатів на 28 Конвенцію УНС. Проситься чл. обов'язково прибути. — Т. Сущик, гол., Катерина Ґордон, секретар.

С. БРУКЛИН, Н. Й. Місячні збори 293 Відд. о год. 12-ій дня в залі церкви св. Миколая, при 258, 19-та вулиця. На зборах відбудеться вибір делеґатів і їх заступників на 28 Конвенцію УНС. Проситься чл. прибути. — Іван Хсма, гол., Анна Костів, секретар.

ЧИКАҐО, Ілл. Річні збори Б-ва св. Юрія о год. 1-ій по пол. в залі при 843 Н. Вестерн Аве. На порядку: звіти Управи, К. Комісії та вибір нової Управи на 1974 р., як рівно ж вибір делеґатів і їх заступників на 28 Конвенцію УНС. Проситься членство прибути і вирівняти залеглі вкладки. — Б. Кашуба, предс., Ф. Денеґа, кас., М. Семків, фін. секр.

БЕТЛЕГЕМ, Па. Річні збори Т-ва ім. Ольги Васараб 47 Відд. о год. 11:45 ранку, зараз по Сл. Божій у парафіяльній залі під укр. церквою при Кенмор Аве. і Юніон Вулевард. — Після Річних зборів відбудуться Місячні на яких буде вибір делеґатів і їх заступників на 28 Конвенцію УНС. — Управа.

СУБОТА, 23-го ЛЮТОГО 1974 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Звичайні загальні збори 86 Відд. о год. 7-ій веч. в домівці УСК при 33 Схід 7-ма вул. На порядку: звіти Управи, вибір нової на 1974 р. та вибір делеґатів на 28 Конвенцію УНС. Проситься членство прибути на збори. — Ст. Качмарський, гол. І. Сєрант, секр.

НЕДІЛЯ, 24-го ЛЮТОГО 1974 р.

КАРНЕҐІ, Па. Місячні збори Т-ва ім. І. Франка 481 Відд. о год. 1:30 по пол., заля церкви Пресв. Трійці. На зборах буде вибір делеґата і його заступника на 28 Конвенцію УНС. Проситься чл. прибути. — Управа.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Збори Т-ва ім. Т. Шевченка 289 Відд. о год. 2-ій по пол. в Укр.-Америк. Клюбі, 292 Гудсон Аве. На порядку: вибір нової Управи на 1974 р., організація членів та вибір делеґата на 28 Конвенцію УНС. — І. Мицук, предс., М. Гуссар, касир, В. Гуссар, секр.

ТАРЗАН, Ч. 7067. Тарзан та Іто втекли від тубільців

THE COMBINATION OF CONFUSION AND SURPRISE HELPS THE RESCUE OPERATION...

Замішання та несподіваність допомагають в рятувальній операції...

WHEW! WE MADE IT—WE ARE SAFE!

Ох! Нам пощастило. — Ми врятувалися!

Іто, доки ти не подаш мені доброго пояснення, як ти попав в цю халепу, то ти ще не врятований!